

на-глаголатъ спѣмъ, но помного непостоянство Българско, защото единъ глаголъ толкова тѣрми го произносаатъ. Такива са и сѣдѣющите пишемъ и писѣвамъ, хорѣтимъ и хорѣвамъ, и дрѣги такива.

Главно то несогласіе междѣ Българите состоитъ въ членокете и въ глаголите (каквото се доказа пространно и въ предисловіето на стран. 37. и 15.) За то споретъ помѣстни те произношенія на-глаголи те трѣбѣваше да се положатъ и още двѣ или три сопряженія на а, ѡ, и е, защото ѡниа глаголи що се ѡкончатъ по мѣста на емъ и на имъ, като пишемъ пиша, ходѡ ходѣ, тако и шѣмъ шѡ, четѣмъ четѣ, лѣемъ лѣѡ, вѣемъ вѣѡ, любимъ любѡ любѣ, носимъ носѡ носѣ, бѡдимъ бѡѡ бѡдѣ, говоримъ говорѡ, просимъ просѡ просѣ, спѣмъ спѣ спѣ, и дрѣги такива. Но азъ выхъ рѣкаъ, защото каквѡ бы была потреба да имаме толкова стрѡпотѣтка (неправности) въ Грамматиката си, когато можемъ да имаме сѣчки те глаголы правниа, и да ги начертѡваме весьма лѣсно, защото и послѡвица та гѡвори „*τὸ δι' ὀλίγου γινόμενον, μάτην διὰ πολλῶ γίνεται*“ то ѣсть, коѡ то рѡбота може да се соверши съ малъ тѣрѡдъ, всѣде се вѣр-